

ஐயோக்கியர் 13வது சட்டமன்றத் தேர்தல். மீண்டும் வாக்களிக்கப் போகிறீர்களா? ஒரு முறை ஏமாறுவது மனிதனுக்கு இயல்பு; இரண்டு முறை ஏமாறுபவன் ஏமாளி; மீண்டும் முறை ஏமாந்தால் அவனை மூட்டாள் என்றும் சொல்லலாம். 12 முறை ஏமாற்றப் பட்டபிறகும் சோரணையில்லாமல் பல்லிளித்துக் கொண்டே ஓட்டுப் போடச் சிலப்பவர்களான என்ன பெயரிட்டு அழைப்பது?

அப்பன், பாட்டன், கொள்ளுப்பாட்டன் என்று மீண்டும் தலமைறுகைகள் ஏமாந்த பிறகும் புத்திவராமல், “அன்பார்ந்த வாக்காளப் பெருமக்களே” என்ற சத்தம் கேட்டவாடனே நான்காவது தலமைறுயும் ஓட்கிறது; மசால் வடகைக்கு மயங்கும் எலியைப் போல வாக்குச் சாவடியின் முன்னால் வரிசையில் நிற்கிறது. இந்த மானக்கேட்டையாரிடம் சொல்லி அழுவது?

தேர்தல் என்ற அறிவிப்பு வந்தவாடன் கரண்டு கம்பத்தகைக் கண்டால் காலதைத்திக்கும் திருநாயைப் போல, தானாக வந்து ஓட்டுப் போடுவான் என்று நம்மகைக் கவேலமாக நினகைக் கிறார்கள் ஓட்டுப் பொறுக்கிகள், இந்த அவமானத்திற்கு எப்போதுதான் முடிவு கட்டுவது?

பழனிக்கும் திருப்பதிக்கும் மொட்டை போடும் பக்தன் கட்ட தன்னுடைய நம்பிக்கைக்கு ஒரு விளக்கம் சொல்கிறான். “இந்தச் சாமிக் குநேந்து கொண்டால் இது நடக்கும்” என்று நம்பவும் செய்கிறான். ஆனால் 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வாக்குச் சாவடியில் தவறாமல் மொட்டை போட்டுக் கொள்ளும் வாக்காளனுக்கோ இந்தத் தேர்தலின் மீது அப்படியொரு நம்பிக்கை கட்டக் கிடையாது.

“எவன் வந்தாலும் விலைவாசி குறையைப் போவதில்லை, விவசாயம் விளங்கப் போவதில்லை, வலேகை கிடகைக் போவதில்லை, லஞ்சம் ஒழியப் போவதில்லை, ஊழல் குறையைப் போவதில்லை” என்று ஆணிதரமாகப் பேசுகிறான். “அப்புறம் எதற்காக ஓட்டுப் போட்கிறாய்?” என்று கேட்டால், “வறேனென்ன செய்ய முடியும்?” என்று எதிர்க்களே விக்கேட்கிறான். வாக்குரிமையை ‘வலேட்’ ஆக்காமல் யாராவது ஒரு திருடனுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்திவிட வேண்டுமென்று துபிக்கிறான்.

Written by

Sunday, 07 September 2008 15:26 -

“ஓட்டுப் போடவில்லையென்றால் சித்தததுக்குச் சமமாமே” என்று பாமரத்தனமாகச் சிலர் அஞ்சுகிறார்கள். இது உண்மையென்றால் மனமோகன் சிங் சித்த இடத்தில் புல் முளைத்திருக்க வேண்டும். 3 தரேதலாக ஓட்டுப் போடாத மனமோகன் சிங் தான் இந்த நாட்டின் பிரதமர். தரேதல் ஒரு நாடகம் என்றும் எவன் ஜெயித்தாலும் அந்த ஆட்சி நம்ம ஆட்சிதான் என்றும் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருக்கும் டாடா பிரீலா போன்ற பெரு மூதலாளிகள் முதல் உள்ளூர்ப் பணக்காரர்கள் வரையாரும் எப்போதும் ஓட்டுப் போடுவதில்லை. கொள்துதும் வயிலில் வரிசையில் நின்று இந்த ‘ஜனநாயகத்தை’க் காப்பாற்றுவது பாமர மக்கள் தான்.

ஏனென்றால், “தரேதலைப் புறக்கணித்து விட்டால் இருக்கின்ற ஓரே ஒரு பிடியையும் நாம் இழந்துவிடுவோம். ஜெயிலிதா சரியில்லை என்றால் கருணாநிதியைக் கொண்டு வரலாம், சோனியா சரியில்லை என்றால் வாஜ்பாயியைக் கொண்டு வரலாம். புறக்கணிப்பதன் மூலம் என்ன சாதித்து விடமுடியும்? வேறென்ன வழி இருக்கிறது?” என்று எண்ணுகிறான் வாக்காளன்.

தரேதல் தோல்வி என்பது ஓட்டுப் பொறுக்கிகளுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனை அல்ல, இன்று தோற்றாலும் நாளான நாம் தான் என்று ஐந்தாண்டுகள் அவர்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆட்சிக்காலத்தில் அடித்த கொள்ளையை அனுபவிக்கிறார்கள். தத்தம் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்துகொள்கிறார்கள். ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும் அரியணை ஏறுகிறார்கள்.

“மக்களுக்குத்தான் இதை விட்டால் வேறு வழியில்லை” என்ற சலிப்பு! ஓட்டுக் கட்சிகளுக்கோ “நம்மை விட்டால் மக்களுக்கு வேறு நாதி இல்லை” என்ற இறுமாப்பு!

தரேதலைப் புறக்கணிக்க மக்கள் தயங்கலாம். ஆனால் மக்களின் இந்தக் கையறு நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டுதான் கடந்த 50 ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களை மிகவும் அலட்சியமாகப் புறக்கணித்து வருகிறது தரேதல் அரசியல்.

தொடர்ந்து நம்மைப் புறக்கணித்து வரும் இந்தப் போலி ஜனநாயகத் தரேதலை நாம் ஏன் புறக்கணிக்க மறுக்கிறோம் என்பதுதான் எங்களது களேவி.